

vil heller ikke opgive Haabet om, at Fordragelighedens Aand tilsidst skal sejre i denne Sag.«

Præstefruen sagde ingenting. Hofjægermesterinden derimod blev mer og mer veltalende, og det viste sig nu, at hun havde et helt Arrangement for Pers Fremtid færdigt i Hovedet.

»De husker nok den lille hvide Villa inde ved Stationen. Den er jo ledig nu efter Enkepastorinde Petersens Død, og jeg kan ikke tænke mig nogen mere passende Bolig for Hr. Sidenius. Den tager sig nydelig ud fra Vejen og skal være meget velholdt med en smuk Have og fortrinlige Udenomsbekvemmeligheder. Jeg kan ikke tænke mig en mere henrivende Beliggenhed.«

Inger havde rejst sig. Hun var opbragt og skamfuld over denne Snak, hvis Hensigt hun godt forstod. Hun havde i det hele tabt meget for Hofjægermesterinden i den senere Tid. Ikke alene forstod hun nu, at denne længe havde arbejdet paa at faa hende gift med Per; men hun begyndte ogsaa at ane, at der under hendes Iver herfor og under Interessen for dette Reguleringsarbejde skjulte sig en Forelskelse i Per, hvis Skikkelse og Legemsbygning hun undertiden paa en usmagelig Maade havde berømmet for hende.

Efter Kaffen gik Selskabet en lille Spaseretur gennem Haven og ud over Bakkerne, men til nogen Enesamtale mellem Inger og Per kom det heller ikke dennegang. Fru Blomberg holdt sta-